

med direktivet, idet der alene er en fakultativ adgang til en rimelig kompensation, hvis rejsearrangørens økonomiske forhold medfører, at der indtræder væsentlig misligholdelse under rejsens forløb. Udvalget finder det nærliggende at fortolke direktivet således, at der er pligt til at sikre tilbagebetaling eller et forholdsmæssigt afslag, hvis pakkerejsen må afbrydes, eller der i øvrigt indtræder væsentlig misligholdelse som følge af rejsearrangørens økonomiske forhold. Situationen er imidlertid den, at fonden i sådanne tilfælde yder kompensation efter en fast praksis, jf. betænkningens beskrivelse af den gældende retstilstand i afsnit 3.4 på side 34-35. Der skønnes derfor ikke på nuværende tidspunkt at være noget behov for at ændre bestemmelsen, idet det forudsættes, at fondens praksis videreføres.

I § 24, stk. 1, i forslaget til lov om pakkerejser findes en regel, hvorefter formidleren hæfter over for kunden for dennes krav mod arrangøren i pakkerejseloven. Hensigten med denne regel er at give kunden optimale muligheder for at få opfyldt sine krav, jf. betænkningen pkt. 10.3 side 20-21. Har fonden efter reglerne i rejsegarantifondslovens § 3 ydet godtgørelse m.v., indtræder fonden i rejsekundens krav mod rejsebureauet, jf. § 5, stk. 1. Under hensyntagen til at det ikke har været formålet med hæftelsesreglen i § 24, stk. 1, at give rejsegarantifonden en bedre retsstilling end efter de hidtil gældende regler, bør formidleren ikke komme til at hæfte for arrangørens insolvens m.v. i videre omfang, end tilfældet er efter de gældende regler. Det har derfor været overvejet at indsætte en ny bestemmelse herom i rejsegarantifondsloven. De videre overvejelser er imidlertid udsat til den forventede lovrevision.

Det forudsættes derfor, at fonden vil administrere i overensstemmelse med den hidtidige ordning på dette område, således at fondens indtrædelsesret efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 1, ikke vil blive gjort gældende overfor formidlere i pakkerejselovens forstand (jf. pakkerejselovens § 3, stk. 2, med bemærkninger) i tilfælde, hvor den manglende opfyldelse af aftalen skyldes økonomiske forhold hos rejsearrangøren, og såfremt formidlerens ansvar udelukkende er baseret på bestemmelsen i pakkerejselovens § 24, stk. 1. I denne sammenhæng bør man være opmærksom på, at pakkerejselovens og rejsegarantifondslovens formidlerbegreber er forskellige, jf. den ovenfor nævnte uoverensstemmelse mellem pakkerejselovens og rejsegarantifondslovens begreber.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1, nr. 1

Bestemmelsen er indsat i stedet for den gældende lovs § 2 med henblik på at udvide lovens anvendelsesområde til at omfatte hele pakkerejseområdet.

Rejsegarantifondsloven gælder fortsat for hele det område, der hidtil har været omfattet af loven, jf. bemærkningerne herom i pakkerejseudvalgets betænkning pkt. 10.1, side 19. De væsentligste udvidelser er, at loven nu også gælder for rejsearrangementer, der foregår i Danmark, og at der indføres et nyt element »anden turistmæssig ydelse«, der kombineret med et af de to hidtidige elementer, transport og indkvartering, udgør en pakkerejse. Der henvises endvidere til ovennævnte betænkning pkt. 3.1 og 3.2 side 31-33 og til bemærkningerne til § 2 i forslaget til lov om pakkerejser.

Efter lovændringen vil rejsegarantifondsloven således dække et bredere område end pakkerejseloven. Den hidtidige fortolkning af udtrykket selskabsrejser i rejsegarantifondsloven indebærer, at begrebet omfatter salg af transport og indkvartering, uanset om den pågældende indkvartering er efter kundens eget valg, eller om reservationen er sket gennem særlige reservationssystemer, uden at det reserverende bureau kan anses for at have indgået kontrakt med det pågældende hotel. Under hensyn til at der med pakkerejseloven – i modsætning til rejsegarantifondsloven – tilsigtes en egentlig obligationsretlig regulering, har man ved fastlæggelsen af pakkerejselovens anvendelsesområde ikke fundet, at de situationer, hvor der ikke kan anses at foreligge en egentlig kontraktssituation mellem arrangør og hotel, skulle være omfattet af pakkerejseloven, jf. betænkningen side 127-128. Der er således ikke herved sket nogen indskrænkning i rejsegarantifondslovens hidtidige anvendelsesområde, der fortsat omfatter alle former for salg af transport kombineret med indkvartering uanset antallet af overnatninger.

Til § 1, nr. 2

§ 6, stk. 1 og 2, er ændret for at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med pakkerejselovens § 3, stk. 1, hvor begrebet »lejlighedsvis« anvendes. Denne ændring medfører en vis udvidelse af registreringspligten. For så vidt angår begrebet »lejlighedsvis« henvises til bemærkningerne til pakkerejselovens § 3, stk. 1, hvoraf det bl.a. fremgår, at den, der tilrettelægger pakkerejser, kun anses som arrangør i lovens forstand, hvis denne virksomhed er så regelmæssig og systematiseret eller iøvrigt har et sådant omfang, at den må anses for at have erhvervsligheden karakter. Folkelige foreninger m.v. skal således